MINISTERUL
NORILOR

Vlad Zografi s-a născut la Bucureşti în 1960. A studiat fizica la Universitatea din Bucureşti, iar în 1994 a obţinut un doctorat în fizică atomică la Universitatea Paris XI, Orsay. A debutat în februarie 1990 în *România literară*, cu o povestire. A publicat proză (*Genunchiul stâng sau genunchiul drept*, 1993, şi *Omul nou*, 1994), apoi teatru: *Isabela, dragostea mea* (1996, Premiul Uniunii Scriitorilor), *Oedip la Delphi* (1997), *Regele şi cadavrul* (1998), *Viitorul e maculatură* (1999, Premiul Uniunii Scriitorilor), *America şi acustica* (2007, Premiul Uniunii Scriitorilor), *Petru* (2007, conţinând variante revăzute ale unor piese publicate anterior), *Toate minţile tale* (2011). *Petru* a fost prima piesă de teatru românească pusă în scenă după 1989 la Teatrul Bulandra, iar spectacolul (regizat de Cătălina Buzoianu) a fost invitat la Bienala de la Bonn în 1998. În 2012 a publicat eseul *Infinitul dinăuntru. Şase povestiri despre om, societate şi istorie*. În 2016 a publicat romanul *Efectele secundare ale vieţii* (Premiul Observator Lyceum, 2017), apărut în limba cehă (traducere de Jiři Našinec, Editura Havran, Praga, 2019) şi în limba sârbă (traducere de Đura Miočinović, Editura Knjževna radionica Rašić, Belgrad, 2020). Următoarele romane publicate: *Şapte Octombrie* (2018), *Supravieţuire* (2021) şi *Insula de apoi* (2025, Premiul Uniunii Scriitorilor).

VLAD
ZOGRAFI

MINISTERUL NORILOR

ROMAN

HUMANITAS

Redactor: Lidia Bodea
Coperta: Mihail Coşuleţu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Iuliana Glăvan
DTP: Iuliana Constantinescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Livco Design

© HUMANITAS, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Zografi, Vlad
Ministerul Norilor: roman / Vlad Zografi. –
Bucureşti: Humanitas, 2026
ISBN 978-973-50-9396-9
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Ţin minte câte o imagine, un episod sau o replică de care m-am ciocnit din întâmplare, fără vreo semnificaţie aparte sau vreo legătură cu mine, numai pentru stranietatea lor. Mă şi mir ce prostii se aglomerează în memoria mea. Dacă ar fi să-mi reconstitui traiectoria prin lume, ar ieşi o expoziţie de bizarerii: bâlbâitul care mă înjura pe româneşte în Piazza Maggiore din Bologna (ghicea de unde veneam?); femeia care nu încăpea în scaunul din avion şi se certa cu stewardesa; motanul portocaliu, chior, frecându-se de piciorul meu la Wrocław; protestatari manifestând pentru drepturile homarilor; întâlnirea cu un ventriloc; concursul de mâncat lăcuste; ambasadorul Norvegiei cântând beat la un dineu; chelnerul cu expresie solemnă şi nas lung, din vârful căruia se prelingeau picături de sudoare în ritm constant (am cronometrat intervalul – cinci secunde). Ca să nu mai vorbesc de numărul uriaş al filmuleţelor viralizate prin reţelele de socializare. Anul trecut, Sergiu mi-a spus că a văzut o găină recitând Tatăl nostru. Dacă Dumnezeu există, e o blasfemie. Sergiu a inventat probabil povestea cu găina, îi place să inventeze ca să pară interesant, n-am avut atunci curiozitatea să verific, dar uite că mi s-a cuibărit în minte găina asta ticăloasă recitând Tatăl nostru.

Dimineaţa, înainte să plec la Praga, am constatat că aveam frigiderul gol. Mi-era lene să mă duc la cumpărături, şi nici nu-mi rămânea prea mult timp. Am coborât cu trollerul uşor, luasem doar un costum pentru că urma să stau două zile, şi am intrat în pizzeria dintre blocurile de vizavi, o terasă cu mese rotunde aşezate pe un covor verde, imitând stângaci iarba. De dragul simplităţii, am comandat o margherita. Pe terasă era numai o femeie care abia se atinsese de pizza ei şi vorbea la telefon. Ne despărţeau câţiva metri. Oricât aş fi încercat să întorc privirea în altă parte sau să mă prefac interesat de dungile din faţa de masă, mi-era imposibil să n-o observ: vreo douăzeci şi cinci de ani, subţire, trăsături fine, păr lung, negru-abanos, căzându-i pe umerii delicaţi, unghiile de la mâini şi de la picioare acoperite cu ojă mov, rochie tot mov, cercei în formă de lacrimă, brăţări argintii, sandale cu împletituri de curele urcând pe gambe. Fără să mă bage în seamă, discuta nervoasă cu o prietenă şi, gesticulând, brăţările zăngăneau. Subiectul era un bărbat, iubitul ei, din câte am dedus, al cărui comportament o înfuria: îl surprinsese ţinând în braţe altă femeie. A repetat de mai multe ori „Dar l-am văzut cu ochii mei cum a mângâiat-o!“ şi „Dacă ai fi tu în locul meu, ce-ai face?“. „Nu-mi pasă!“ a zis înainte să închidă.

După ce mi-a fost adusă margherita (în criză de timp, n-am mai protestat că blatul era insuficient copt), pe terasă a apărut alergând un tip cu faţă de copil şi s-a aşezat la masa ei. Vorbea în şoaptă, precipitat – îşi cerea scuze. Deşi nu auzeam bine ce spunea, justificările lui mi se păreau neconvingătoare. M-am gândit că acea prietenă cu care ea vorbise l-a sunat şi i-a zis s-o caute imediat. Bruneta tăcea, ronţăia indiferentă dintr-o felie de pizza. Ceva spus de el trebuie s-o fi scos totuşi din sărite, pentru că a strigat „Taci!“. L-a privit în ochi: „Nu te mai suport. Sunt dezgustată. S-a terminat, nu înţelegi?“ El a început din nou să se justifice, a vrut să-i atingă mâna, ea s-a ferit.

Tot jocul ăsta nu mi s-ar fi înşurubat în memorie, ar fi fost o scenă comună de despărţire, aşa cum bănuiesc că se petrec mii de despărţiri pe lume în fiecare minut, fusesem şi eu actor în asemenea momente penibile, aş fi uitat-o a doua zi, dacă n-ar fi căzut din senin replica ei: „Te scuip.“ Rostită calm, ca o informare neutră, ca atunci când prezentatoarea meteo anunţă „Vântul va sufla slab până la moderat“, şi, mai ales, rostită de o femeie aparent deloc vulgară. El a tăcut, o privea consternat. Nu ştiu cum s-a încheiat scena, când m-am ridicat de la masă el se apucase iar să dea explicaţii. Am plecat spre aeroport.

În timp ce decola avionul, îmi suna în creier „Te scuip“. La Praga, discutând cu diplomaţi cehi, auzeam acelaşi „Te scuip“ impersonal, de care n-am scăpat nici plimbându-mă pe Podul Carol prin fluxul turiştilor gălăgioşi.

La întoarcere, în aeroport, după ce mi-am recuperat trollerul, am vrut să verific dacă figurinele din porţelan pe care le cumpărasem pentru Tavi erau intacte. Ştiam de la Cecilia că băiatul ei colecţiona figurine, însă am observat că pasiunea pentru bibelouri sau păpuşi n-are legătură cu vârsta, peste tot am văzut turişti înghesuindu-se în magazinele unde se vând obiecte miniaturale – case, mobilă, oameni, maşini, animale. Ca şi cum ar vrea să reconstituie maniacal lumea şi, posedând versiunea ei în miniatură, să aibă senzaţia că stăpânesc lumea adevărată, care nici măcar nu-i aşa mare. Numesc asta sindromul Naşului.

Am renunţat până la urmă să-mi deschid valiza sub privirile pasagerilor şi personalului din aeroport. Îndreptându-mă spre automatul de unde se comandă taxiuri, am sunat-o pe Cecilia şi am primit confirmarea pe care o aşteptam: aranjase ca sora ei să rămână cu Tavi peste noapte. N-ar fi fost prima dată, iar Tavi se înţelegea foarte bine cu Valentina, poate chiar mai bine decât cu maică-sa. Ceea ce mi se pare ciudat, pentru că Cecilia, după o scurtă aventură

prost plătită pe scenele unor teatre obscure, s-a specializat în rolul de zână la serbările copiilor. N-am văzut-o niciodată în rolul ăsta şi, de fapt, habar n-am ce face o zână, dar bănuiesc că trebuie să se joace cu copiii. Şi bănuiesc că se pricepe, pentru că e destul de bine plătită. Totuşi, cunoscând-o doar în afara rolului, mi-e greu să-mi imaginez cum arată ca zână. Vreau să spun, cum se copilăreşte.

În taxi, am avut o erecţie gândindu-mă la lenjeria intimă pe care i-o cumpărasem în încercarea de a ieşi din rutina vieţii noastre sexuale. *Rutină* e însă un cuvânt nedrept, nu existau motive reale să mă plâng, Cecilia mă stimula şi nu era inhibată, dimpotrivă. Dar atunci, în magazinul de la Praga, aşa mi-am spus. Studiind chiloţii, sutienele, portjartierele şi ciorapii, aşteptând să se îndepărteze ceilalţi clienţi, mai mult bărbaţi – toţi mi se păreau dubioşi, poate că şi eu arătam dubios –, am ales un sutien roşu transparent, chiloţi la fel, cu o dantelă discretă, portjartier roşu şi ciorapi roşii, simpli, sperând să nimeresc nuanţa unor pantofi cu toc înalt ai Ceciliei. Când am trecut prin dreptul Fântânii Mioriţa, am sunat-o din nou şi am rugat-o să-şi pună pantofii roşii. Cecilia a râs.

Ajuns acasă, am avut timp să fac duş înainte să vină. În locul unui sărut lung, şi-a ţuguiat buzele. M-am uitat la picioarele ei. „Îmi pare rău“, a zis, „pantofii roşii mă strâng.“ Pregătisem momentul cadourilor ca pe un mic spectacol. Am scos întâi figurinele de porţelan – din fericire, rămăseseră intacte. S-a bucurat şi, de data asta, m-a sărutat clasic. Pe urmă, am extras încet din troller cutia elegant ambalată de vânzătoarea de la Praga, şi i-am înmânat-o luând o mutră enigmatică. A desfăcut panglica, a îndepărtat hârtia lucioasă, a ridicat capacul cutiei, a dat la o parte foiţa. A zâmbit: „Aha, şi acum vrei să pun astea pe mine?“ Speram s-o facă fără să întrebe. I-am zis că nu şi am sărutat-o.

S-a ivit pe neaşteptate perspectiva de a pleca în misiune – adjunctul ambasadorului la Tallinn, un post pentru care Sergiu m-ar invidia, îi plac blondele. Punând între paranteze blondele, mă întrebam dacă am cu adevărat chef să merg în Estonia, şi încercam să cântăresc argumentele pro şi contra. Suport greu frigul, dar mă tentează o ţară unde n-am fost niciodată. Tallinn e un oraş mic, însă cochet, curat, îngrijit, după câte am aflat, iar asta contează. Recunosc că sunt dependent de civilizaţie, mi-am creat reflexele unei vieţi confortabile, oricât de rău sună mărturisirea mea: n-aş merge în ruptul capului la Delhi, Manila sau Nairobi, cu toate că acolo diplomaţii trăiesc într-o bulă care-i protejează de mizeria din jur – protecţie aproximativă, imediat ce ieşi din bulă calci pe un teritoriu deprimant şi plăteşti un preţ disproporţionat pentru satisfacerea nevoii de exotism, căreia îi cad victime occidentalii blazaţi şi plictisiţi. Mai trebuie însă ţinut cont de un aspect: ţările baltice au căpătat în ultima vreme o mare importanţă strategică, iar asta riscă să-mi complice munca. Unde mai găseşti azi o ambasadă din Europa fără probleme, în care să vegetezi liniştit?

Apoi, ar putea intra în calcul şi perturbarea obiceiurilor, dar de şaptesprezece ani m-am deprins cu asemenea perturbări, împotriva firii mele. E o exagerare totuşi să spun *împotriva firii mele*, oscilez mereu între tentaţia

noutăţii şi comoditatea (ca să nu-i zic lenea) pentru care Daniela mă judeca mai aspru decât meritam. Ea se simţea atrasă hipnotic de recepţii, eu le suportam amuzat. Era o situaţie paradoxală pentru că, dintr-un motiv pe care l-am pus pe seama traumelor ei din copilărie, rămânea fascinată şi în acelaşi timp paralizată în societatea diplomaţilor sau a oamenilor politici, adică a ceea ce reprezenta simbolic autoritatea paternă, aşa că, de fapt, eu mă distram mai bine la recepţii. Principalul reproş al Danielei se îndrepta însă în altă direcţie: nu eram destul de ambiţios, după standardele ei. „Ar fi momentul să avansezi şi tu“, îmi spunea, „secretar trei e prea puţin.“ Apoi era prea puţin şi secretar doi, şi secretar unu, şi consilier. Îi tratam exigenţa cu umor, iar asta o irita. Nemulţumirea ei, inabil mascată, a continuat să crească până când, întorşi din misiune de la Praga, am hotărât în fine să divorţăm. Câteva luni mai târziu s-a recăsătorit, găsise bărbatul de care avea nevoie: un director de bancă. Poate că lumea bancherilor n-o paralizează.

Uneori mă gândesc cum ar fi dacă aş avea un job oarecare (desigur, bine plătit, dar nu chiar la nivelul directorilor de bancă) şi aş călători ca simplu turist, fără să fiu obligat să port costum şi să mă întâlnesc cu oameni îmbrăcaţi la costum. Cum ar fi să hoinăresc prin oraşe, să le descopăr în tihnă, fără să mă uit la ceas, fără să-mi consult agenda, fără să primesc notificări. Atunci, cred că m-aş duce la Delhi, la Nairobi sau la Manila, aş participa la un safari sau la o procesiune religioasă, aş mânca în cârciumi populare, m-aş ciocni de altfel de oameni decât cei de care m-am tot ciocnit, pentru că rezerva mea de curiozitate nu s-a epuizat. Îmi închipui cu nostalgie abstractă viaţa asta paralelă netrăită. Singurul avantaj al diplomaţiei e că, deşi artificială şi constrângătoare, îţi ascute spiritul de observaţie – ştiind că ai de-a face numai cu aparenţe, anulează orice efect al politeţii asupra ta, devalorizează cuvintele